

Χ.Α. ΧΟΜΕΝΙΔΗΣ

Ο ΤΖΙΜΗΣ
ΣΤΗΝ ΚΥΨΕΛΗ

μυθιστόρημα

ΕΚΛΟΞΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Χ. Α. ΧΩΜΕΝΙΔΗΣ

Ο ΤΖΙΜΗΣ ΣΤΗΝ ΚΥΨΕΛΗ

Μυθιστόρημα

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας,
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία
Πεζογραφία – 510

Χ. Α. Χωμενίδης, *Ο Τζίμης στην Κυψέλη*
Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Πάρις Μέξης

Διορθώσεις: Νάντια Κουτσοουρούμπα

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη) και

Χ. Α. Χωμενίδης, Αθήνα, 2021

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Σεπτέμβριος 2021

Κ.Ε.Τ. Δ736 Κ.Ε.Π. 694/21

ISBN 978-960-16-9801-4

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

I

ΤΟ ΡΟΛΟΪ της πολυκατοικίας Σαββίδη, το μοναδικό στην Αθήνα ρολοί εντοιχισμένο σε πρόσοψη ιδιωτικού κτιρίου, σήμανε δύο. Η πλατεία Αιγύπτου, στη συμβολή της λεωφόρου Αλεξάνδρας με την οδό Πατησίων, ήταν έρημη. Ένα όχημα του δήμου έπλενε το πλακόστρωτο, αναγκάζοντας στο διάβα του τις κατσαρίδες να χώνονται προσωρινά στους υπονόμους. «Θα κατέβω εδώ!» έκανε ο επιβάτης στον ταξιτζή. «Πολύγωνα δε μου 'χατε πει;» ρώτησε εκείνος. «Άλλαξα γνώμη, θα περπατήσω...»

Το ταξί σταμάτησε εμπρός στην κεντρική πόλη του Πεδίου του Άρεως. Ο επιβάτης έδωσε ένα κολλαριστό εικονοσάρικο και αρνήθηκε τα ρέστα, τεσσεράμισι ευρώ πουρμπουάρ, ασυνήθιστη γενναιοδωρία. Βγήκε, τεντώθηκε για να ξεμονδιάσει, έριξε μια ματιά στο άγαλμα του έφιππου βασιλιά Κωνσταντίνου κι αγόρασε από το περίπτερο ένα μπουνκαλάκι νερό. Φορούσε άσπρο πουκάμισο, μπεζ παντελόνι, μπλε αθλητικά παπούτσια. Ήταν ψηλός και εύρωστος.

Είχε ανοιχτές πλάτες, τετράγωνο πρόσωπο, μαλλιά κάπως ακούρευτα που έπεφταν σε τσουλούφια στο πλατύ του μέτωπο, χέρια πολύ μακριά, χέρια σχεδόν πιθήκων. Η νύχτα τον κολάκευε, έκρυβε την ηλικία του. Στο φως της ημέρας θα διέκρινες τα σημάδια του χρόνου πάνω του, θα μετρούσες ρυτίδες, άσπρες τρίχες, λεκέδες στο δέρμα. «Πρέπει να υπήρξε κάποτε ωραίος άντρας...» θα 'λεγες. «Κάποτε...»

Κατέβασα μονορούφι το νερό, πήρα και δεύτερο. Η δίψα μου δεν οφειλόταν στη ζέστη, το καλοκαίρι εδώ και μια εβδομάδα είχε αρχίσει επιτέλους να υποχωρεί, ένα αεράκι εξόχως αναζωογονητικό έπνεε στην Αττική. Για τη δίψα μου ευθύνονταν οι τηγανητοί μεζέδες, τα βουτηγμένα στο λάδι καλαμαράκια, οι τραγανές κροκέτες μπακαλιάρου... Από καιρό απέφευγα να τρώω βράδυ. Έκανα μια εξαίρεση για χάρη των παλιών συμμαθητών μου. Τιμωρήθηκα με δυσπεψία. Γι' αυτό εξάλλου ζήτησα από τον ταξιτζή να με αφήσει δυο χιλιόμετρα πριν από το σπίτι μου. Δεν επιθυμούσα μια μοναχική ρομαντζάδα – ένα χωνευτικό περπάτημα είχα ανάγκη.

Πήρα την οδό Μαυροματαίων, η οποία επί χρόνια ήταν τη νύχτα κυριολεκτικώς αδιάβατη – παραδομένη στους άστεγους που άναβαν φωτιές στα πεζοδρόμια και στα προζόνια που τρυπιόντουσαν φόρα παρτίδα... Ώσπου η αστυνομία, υπό τη στιβαρή ηγεσία του Θέμου, επέδραμε και την καθάρισε. Λαμπίκο την έκανε, καρτ ποστάλ σωστή. Κύριος οίδε κάτω από ποιο χαλί είχαν στοιβάξει τις πληγές ζώσες...

Όσοι υπερήφανα αποκαλούν τη Μαυρομματαίων «βουλεβάρτο» τη φέρνουν ως παράδειγμα του πώς θα ήταν ολόκληρη η Αθήνα αν δεν την είχαν πνίξει στο τσιμέντο, με την αντιπαροχή, μετά τον πόλεμο. Μπούρδες! Η Μαυρομματαίων και καμιά πενήνταριά ακόμα δρόμοι στο κέντρο αποτελούσαν ανέκαθεν εξαιρέσεις. Τα μέγάρά της, φάτσα στο πάρκο, με τις μαρμάρινες εισόδους, τα ψηλοτάβανα διαμερίσματα και τις μεγάλες βεράντες, προορίζονταν από κατασκευής για τους πλούσιους. Και στην πιο τερατώδη πόλη του κόσμου οι πλούσιοι έχουν τις δικές τους όμορφες γωνιές. Για να περνάνε, αν μη τι άλλο, τα παιδιά των φτωχών και να φαντασιώνονται ότι αρκεί να μοχθήσουν ή να απαλλαγούν από τις αναστολές των γονιών τους και θα μετακομίσουν –μεγαλώνοντας– εκεί...

Αντιπαθώ τον εξωραϊσμό του παρελθόντος. Λυπάμαι τους ανθρώπους που μηρυκάζουν τα νιάτα τους και θρηνούν χαμένες δήθεν ευκαιρίες.

Γι' αυτό κυρίως είχα κακοπεράσει στο ξαναντάμωμα της τάξης του 1980, σε εκείνη την ταβέρνα στις Τζιτζιφιές που δυσκολεύτηκα να τη βρω, ο ταξιτζής δεν είχε GPS, ούτε καν χάρτη, κόβαμε βόλτες πίσω από το Ωνάσειο, ρωτούσαμε κάτι κυρίες με σκυλάκια, κάτι πιτσιρικάδες με ακουστικά, μια τραβεστί μάς έδειξε τελικά τον δρόμο, μακάρι να είχα παραιτηθεί από την αναζήτηση και να είχα επιστρέψει σπίτι μου με το στομάχι και με το κεφάλι μου ελαφριά.

Δεν ήταν ότι οι συμμαθητές μου –που είχα τους πε-

ρισσότερους να τους δω από το τελευταίο κουδούνι—είχαν αλλοιωθεί σωματικά. Είχαν στρώσει φαλάκρες και στομαχάρες, είχαν πάρει την άγουσα προς το έμφραγμα ή το εγκεφαλικό... Δεν ήταν πως δεν είχαν σχεδόν τίποτα το αληθινά ενδιαφέρον να διηγηθούν από τα τελευταία σαράντα ένα χρόνια, μες στη ρουτίνα ζούσαν, μέσα σε συμβατικούς γάμους, πληκτικά επαγγέλματα, στριμόκωλα κατά κανόνα οικονομικά. Δεν ήταν ότι το ευτυχέστερο που τολμούσαν να ελπίζουν απ' το μέλλον τους ήταν κάνα δυο εγγονάκια... Ήταν η νοσηρή τους νοσταλγικότητα.

Επί τρεισήμισι ώρες άκουγα για γυμνασιακές πλάκες κι εφηβικά μικροδράματα. Κοπάνες, καζούρες, φάρσες κάθε Πρωταπριλιά. Να νεκρολογούν όσους καθηγητές είχαν πληροφορηθεί τον θάνατό τους, να αναρωτιούνται εάν ζουν οι υπόλοιποι και σε τι κατάσταση να βρίσκονται – σε τι κατάσταση δηλαδή να βρίσκονταν ενενήντα χρονών σάψαλα; Σειρά έπειτα πήραν οι δικοί μας που τα είχαν κακαρώσει, στα είκοσι από τροχαία, στα πενήντα από καρκίνους... Δε μετρούσαμε και πολλές απώλειες. Στο προσκλητήριο νεκρών που εξεφώνησε ο απουσιολόγος της τάξης –σύμβουλος σήμερα του Δικηγορικού Συλλόγου– ακούστηκαν τέσσερα μόλις ονόματα. Οι καλοθελητές έσπευσαν να προσθέσουν άλλους τρεις που βρίσκονταν με το ένα πόδι στον τάφο. Οι δυο από αποπληξία, ο τρίτος από σκλήρυνση κατά πλάκας. Μετά η κουβέντα ελάφρυνε και πάλι, μάθαμε ότι ο αθληταράς της τάξης διατηρεί μπακάλικο

στην Αυστραλία και είναι για τρίτη φορά παντρεμένος –με Κινέζα!–, αναπολήσαμε τα χουνέρια που σκάρωνε στους χοντρούς και στους σπασίκλες. Μου έκανε θλιβερή εντύπωση ότι εκείνοι που γελούσαν τρανταχτότερα ήταν ακριβώς οι χοντροί και οι σπασίκλες.

Εγώ ανάθεμα κι αν είχα ανοίξει το στόμα μου. Όχι επειδή τους σνόμπαρα, μα διότι ειλικρινά δε θυμόμουν σχεδόν τίποτα από όσα αραδιάζανε. Και το όνομα του θεολόγου μας είχε σβηστεί από τη μνήμη μου. Και η φάτσα του μαθηματικού. Και το ποίημα του Ζαχαρία Παπαντωνίου, που του 'χαμε –λέει– αλλάξει τους στίχους και το απαγγέλλαμε εν χορώ όταν πηγαίναμε σκαστοί από τα Εξάρχεια στο σινεμά «Αλάσκα», στα Χαυτεία, για να δούμε τσόντα... Γιατί θα έπρεπε να τα έχω συκρατήσει όλα αυτά;

«Εσύ, Τζίμη» με ρώτησε αίφνης ο παραδιπλανός μου στο τραπέζι, «δεν είχες στη δευτέρα λυκείου ένα νταραβέρι με την κόρη του Ορτέντζιου;». «Βοήθα με...» χαμογέλασα χαζά. «Ποιος ήταν ο Ορτέντζιος;» «Ο επιστάτης του σχολείου μας, ρε συ!» Τον κοίταξα με μάτι πιο θολό κι από της συναγρίδας που είχαμε ξεκοκαλίσει. «Παπαριές δηλαδή μας ξεφούρνιζες τότε; Και το βρακί που είχες φέρει στην τάξη και το 'χαμε κάνει περιφορά από θρανίο σε θρανίο διπλωμένο μέσα στο βιβλίο της Ιστορίας σε ποιαν ανήκε;» Σήκωσα απολογητικά τους ώμους, τι να 'κανα; Ας παραδιδόμευ στη χλεύη τους... «Δεν ήταν, ρε, ο Τζίμης! Ο Φίλιππος ο Μείμαριδης γαμούσε τη μικρή του επιστάτη, Ματίνα

την έλεγαν, ωραίο σώμα μα πολλά σπυριά στο πρόσωπο, Παναγίτσα μου, τότε δεν είχε και κρέμες για την ακμή...» έσωσε την τιμή μου ο απουσιολόγος. «Τι γίνεται ο Μείμαρίδης;» ρώτησα δειλά. «Εδώ και δεκαετίες έχουν εξαφανιστεί τα ίχνη του. Μέχρι στο πατρικό του πήγα, στη Νέα Σμύρνη, στεγάζει τώρα το αστυνομικό τμήμα. Εσείς δεν ήσασταν κολλητοί;» «Ήμασταν» παραδέχθηκα και το ξαναβούλωσα.

«Του χρόνου, παιδιάς, πρώτα ο Θεός, θα σας καλέσω σπίτι μου!» υποσχέθηκε εκείνος που περνιόταν για λεφτάς της τάξης επειδή κατασκεύαζε πισίνες. «Ποιου χρόνου; Μα τι λέω; Τα Χριστούγεννα! Τώρα που ξανασιμίζαμε, δεν πρέπει να χαθούμε!» Σηκώσαμε τα ποτήρια, τσουγκρίσαμε όλοι με όλους και έπειτα ο απουσιολόγος διαίρεσε τον λογαριασμό με το είκοσι. Τριάντα ευρώ το κεφάλι, μέσα και το φιλοδώρημα. «Πάω στο κέντρο» μου ανακοίνωσε ο διπλανός μου. «Θες να σε αφήσω πουθενά;» «Μπα, δε χρειάζεται...» «Κέντρο δε μένεις, Τζίμη;» επέμεινε. Για πέντε, μετρημένα, δευτερόλεπτα πάσχισα να επινοήσω κάποια δικαιολογία προκειμένου να τον αποφύγω. «Στα αρχίδια μου!» σκέφτηκα ύστερα. «Τι ανάγκη τον έχω τον μαλάκα;» «Στο κέντρο μένω, αλλά μου αρέσουν τα ταξί!» του γάβγισα σχεδόν και απομακρύνθηκα γοργά προς τη λεωφόρο Συγγρού.

Μπροστά στην πόλη του Πανελληνίου, στην Ευελπίδων, έκανε ο Τζίμης την πρώτη στάση. Κατούρησε ένα ξεραμένο δεντροάκι. Λίγο μετά τα Δικαστήρια τη δεύτερη. Δεν

ομολόγησε στον εαυτό του ότι είχε ανάγκη μια βαθιά ανάσα προτού πάρει τον ανήφορο προς το σπίτι του – παρέστησε πως κοίταζε το κινητό του, σάμπως να περιέμενε κανένα κρίσιμο μήνυμα. Πέταξε το μπουκαλάκι του νερού στον κάδο και πέρασε στο απέναντι πεζοδρόμιο.

Μένω σε αυτή την καλοβαλμένη πολυκατοικία από το 2000. Μου ανήκουν και τα δύο, σχεδόν ισομεγέθη, διαμερίσματα του έκτου ορόφου – τα αγόρασα στα μπετά, όμως δεν τα ένωσα, σκεφτόμουν από τότε κιόλας ότι τα μέλη και της πιο αγαπημένης οικογένειας έχουν ανάγκη κάπου κάπου να απομονώνονται. Επί δέκα χρόνια χρησιμοποιούσα το αριστερό διαμέρισμα για γραφείο και κατοικούσα στο δεξί, όπως κοιτάμε τον δρόμο. Στην αρχή με τη γυναίκα μου. Έπειτα με τη γυναίκα και με την κόρη μου. Ύστερα από τον χωρισμό μας, με την κόρη μου, τα Σαββατοκύριακα.

Όταν αρρώστησε η πρώτη σύζυγός μου, θέλησε να επιστρέψει. Της παραχώρησα ευχαρίστως το σπίτι κι εγώ εγκαταστάθηκα στο γραφείο. Η κόρη μας κοιμόταν μαζί της. Μετά τον θάνατο της πρώην συζύγου μου, η κόρη μου παρέμεινε στο δεξί διαμέρισμα. Κόντευε τότε τα δεκάξι, το έκρινα έξυπνο να της δώσω μια λελογισμένη ανεξαρτησία, να έχει τον δικό της χώρο, να τον κάνει ό,τι θέλει, υπό το άγρυπνο βεβαίως μάτι μου. Βλέπω συνομηλίκους της, φοιτητές ήδη, να ασφυκτιούν στις παιδικές τους κάμαρες, να σιχτιρίζουν μέρα νύχτα τους γονείς τους, να ονειρεύονται θεαματικές εξόδους.

Απήλλαξα την Κερασίνα εγκαίρως από την αυταπάτη πως, για να κατακτήσει την ελευθερία της, αρκεί να ρίξει μαύρη πέτρα στο πατρικό της.

Η πολυκατοικία μας κατοικείται από φιλήσυχους μικρομεσαίους, οι οποίοι ανταλλάσσουν μεταξύ τους επισκέψεις, νοιάζονται και κουτσομπολεύουν ο ένας τον άλλον. Τον πρώτο καιρό με κοιτούσαν καχύποπτα. Αφότου όμως άρχισα να μοιράζω σε όλους προσκλήσεις για το θέατρο, με αγάπησαν. Η εξώπορτα κλειδώνει χειμώνα καλοκαίρι στις εννέα το βράδυ φροντίδι του εκάστοτε διαχειριστή. Τα σημειώνω διότι έως τη νύχτα εκείνη ήμουν απολύτως πεπεισμένος πως η πολυκατοικία μας αποτελούσε το ασφαλέστερο σημείο του πλανήτη.

Γύρισα το κλειδί, έσπρωξα την πόρτα. Η πόρτα υποχώρησε δυο πόντους κι έπειτα μάγκωσε. Πόσο μου πήρε ώσπου να συνειδητοποιήσω πως δεν την άφηνε να ανοίξει ο σύρτης, ο οποίος ήταν τραβηγμένος από μέσα; Ότι δηλαδή κάποιος είχε εισβάλει στο διαμέρισμά μου και εμπόδιζε σε εμένα την είσοδο; Ο νους μου αρχικά πήγε στην Κερασίνα. Φαντάστηκα ότι για κάποιον ακατανόητο λόγο είχε ταμπουρωθεί η ίδια ή καμιά φίλη της στο σπίτι μου. Χτύπησα το κουδούνι μου. Κοίταξα το ρολόι μου, έδειχνε τρεις παρά είκοσι πέντε. Χτύπησα το δικό της κουδούνι.

Είχα να τη δω από το μεσημέρι – είχαμε πιει καφέ – μου είχε ανακοινώσει πως στις διακοπές είχε ερωτευτεί και ότι το ίδιο απόγευμα θα ξανάρχιζε τα μαθήματα κορεάτικων. «Τι τα θες τα κορεάτικα;» ρώτησα, για

πολλοστή μάλλον φορά. «Το ξέρεις ότι συγγενεύουν περισσότερο με τα τούρκικα παρά με τα κινέζικα;» μου είχε δώσει μια άσχετη απάντηση.

Ξαναχτύπησα το κουδούνι μου. Ξαναχτύπησα το κουδούνι της. Ετοιμαζόμουν να της τηλεφωνήσω, όταν η πόρτα της μισάνοιξε και στο κατώφλι εμφανίστηκε ένας θεόρατος τυπάκος με σορτς, γυμνός από τη μέση και πάνω. Το σουλούπι της Κερασίνας μόλις που διακρινόταν πίσω από τον ώμο του. «Ο μπαμπάς μου είναι!» φώναξε. Το αγόρι πισωπάτησε, μου έτεινε το χέρι του, χαμογέλασε αμήχανα αλλά πλατιά, αυτοσυστήθηκε. Η Κερασίνα φόραγε ένα δικό του προφανώς τισέρτ που της έπεφτε πολύ μακρύ, μέχρι τα γόνατα σχεδόν. Βλέποντάς τον στο φως, συνειδητοποίησα ότι ήταν μιγάς. Είχε ωραιότατα νέγρικα χαρακτηριστικά, σγουρά μαλλιά και βαθυμελάχρινο δέρμα. Γέννημα θρέμμα προφανώς της Κυψέλης.

Ούτε παραγγελία να τον είχαμε. Ο Ισίδωρος σάλταρε από τη μια βεράντα στην άλλη, γλίστρησε αιλουροειδώς μέσα στο σπίτι μου παραβιάζοντας το παράθυρο της κουζίνας, τράβηξε τον σύρτη και μας άνοιξε την πόρτα. «False alarm!» είπε κι έκανε μια βαθιά, αστεία υπόκλιση.

Πράγματι, όλα στο σαλόνι φαίνονταν ανέγγιχτα. Η τηλεόραση, το ηχοσύστημα (στερεοφωνικά τα λέγαμε παλιά), τα δύο λάμπτοπ, οι πίνακες στους τοίχους... Κινηθήκα, καθησυχασμένος σχεδόν, προς τα ενδότερα. Στο μπάνιο και στο υπνοδωμάτιό μου επικρατούσε φω-

ταψία – και πάλι ο νους μου αρνήθηκε να πάει στο κακό, η πρώτη σκέψη μου ήταν ότι εγώ είχα ξεχάσει τα φώτα αναμμένα φεύγοντας. Όσπου στάθηκα στο κατώφλι της κάμαράς μου.

Στάθηκα διότι απλώς δεν μπορούσα να προχωρήσω παραμέσα. Λες κι είχε γίνει σεισμός! Οι βιβλιοθήκες γκρεμισμένες. Το περιεχόμενό τους χύμα στο κρεβάτι μου. Τα φύλλα της ντουλάπας ορθάνοιχτα, τα ρούχα σπαρμένα στο πάτωμα, τα συρτάρια τραβηγμένα, σώβρακα και πουλόβερ και γραβάτες να φτιάχνουν λοφίσκους, ένα παπούτσι στο μαξιλάρι, το ταίρι του να ισορροπεί στην άκρη του κομοδίνου.

Είχα απομείνει στήλη άλατος. «Μας διαρρήξανε!» φέλλισα τελικά το προφανές. «Είχες αφήσει το παντζούρι και το τζάμι ανοιχτά;» ρώτησε η Κερασίνα. «Δε θυμάμαι – πού να θυμάμαι;» «Από εκεί πάντως μπούκαραν...» μου έδειξε την κουρτίνα, που τη φούσκωνε το αεράκι. «Και γιατί δεν έκαναν και το σαλό-νι γης Μαδιάμ;» «Μάλλον δεν πρόφτασαν. Μάλλον με άκουσαν να μπαίνω και την κοπάνησαν...» είπε ο Ισίδωρος. «Όταν βαρούσα δηλαδή το κουδούνι, εκείνοι ήταν εδώ μέσα;» «Θα μας τα πει η αστυνομία».

Έκανα μεταβολή προς την κουζίνα, τα παιδιά με ακολουθούσαν. Στην κατάψυξη έχω πάντα βότκα. Γέμισα ένα νεροπότηρο, ξέχασα να τα κεράσω. Με τη δεύτερη γουλιά η ψυχραιμία μου επανήλθε πλήρως. «Ποια αστυνομία;» στράφηκα στον Ισίδωρο. «Τι να μας κάνει η αστυνομία; Να μας καταγράψει στο δελτίο συμβά-

ντων; Πόσες διαρρήξεις γίνονται καθημερινά στην Αθήνα;» «Δε γνωρίζω...» «Ούτε εγώ. Πάρα πολλές, φαντάζομαι. Ξέρεις ποιο είναι το σημαντικότερο;» «Ποιο, κύριε Τζίμη;» «Όχι “κύριε Τζίμη”. Ή “Τζίμη” ή “κύριε Παπιδάκη”, προτιμώ το πρώτο... Το σημαντικό είναι ότι τι είχαμε, τι χάσαμε! Φυλούσα μες στο σπίτι λεφτά; Ούτε το μεροκάματο της παραδουλεύτρας! Κοσμήματα; Τα έχω ασφαλισμένα στη θυρίδα. Άλλα πολύτιμα αντικείμενα; Θα αστειεύεσαι! Ακόμα και τα έγγραφα που έχουν κάποια σημασία τα στέλνω στον εαυτό μου με μείλ, για να μπορώ να τα επανακτήσω από οποιοδήποτε κομπιούτερ. Οι κλέφτες εν ολίγοις δεν είχαν τίποτα να κλέψουν, εκτός από πέντ’ έξι μανικετόκουμπα – δώρα, από χρυσό ή σμάλτο, όχι του γούστου μου έτσι κι αλλιώς... Άμα τα σούφρωσαν, χαλάλι τους! Θέλετε βοτκίτσα;» Ο Ισίδωρος αρνήθηκε ευγενικά, η Κερασίνα έβγαλε απ’ το ράφι ένα ποτήρι-δακτυλήθρα για τον εαυτό της. «Ακόμα και τις εισπράξεις από το θέατρο, όταν λειτουργεί, τις παίρνω από τον ταμιά και τις καταθέτω αμέσως στο ΑΤΜ. Στο πορτοφόλι μου ποτέ δεν κουβαλάω πάνω από ένα πενήντάριο...»

Γιατί τα αράδιαζα όλα εκείνα και με πομπώδες μάλιστα ύφος; Κοκορευόμουν στον γκομενάκο της θυγατέρας μου; Προφανώς... Ο Ισίδωρος, προς τιμήν του, συγκατένευε κουνώντας το όμορφο κεφάλι του. Μόνο στο τέλος σκάλωσε. «Ποιο θέατρο;» ρώτησε. «Αμάν, μπαμπά!» εξανέστη η Κερασίνα. «Είναι υποχρεωμένος όλος ο κόσμος να ξέρει τι δουλειά κάνεις;» «Φαντα-

ζόμουν ότι του 'χεις πει...» «Γιατί να του το πω;» «Εντάξει, τώρα θα κατάλαβε...» πήγα στο άλλο άκρο, έγινα απολογητικός. «Παιδάκια, να μη σας κρατάω άλλο! Άντε να κοιμηθείτε. Θα την πέσω κι εγώ στον κανapé, αύριο πρωί θα έρθει η κοπέλα και θα βάλει τάξη στο χάος...» «Σίγουρα δε θέλετε παρέα;» έκανε ευγενέστατα ο Ισίδωρος. «Σιγά μην έχω ανάγκη να μου κρατάτε και το χέρι!»

Τους ξεπροβόδισα, τους έσπρωξα σχεδόν προς την έξοδο. Και τότε, ενώ όρθιος εμπρός στο πιάνο ξεκούμπωνα το πουκάμισό μου, μου ήρθε το πρώτο κύμα ταραχής.

«Κι αν κάποιος απ' τους διαρρήκτες» ανατρίχιασα «έχει ξεμείνει στο σπίτι μου, έχει κρυφτεί στα βάθρα της ντουλάπας;». Θυμήθηκα μια είδηση που είχα διαβάσει προ καιρού, ότι κάποιοι άνθρωποι στο Νέο Φάληρο είχαν εντοπίσει έναν τέτοιο από τη μυρωδιά – μετά από ώρες εγκλεισμού στο πατάρι δεν είχε αντέξει, είχε χεστεί επάνω του! Κάτι τέτοιο θα ήταν βεβαίως το πιο ανώδυνο...

Ικέτεψα την ψυχραιμία μου να επανέλθει. «Θα κλειδώσω» αποφάσισα «την πόρτα της κάμαράς μου. Θα αναγκαστεί να την κοπανήσει από το μπαλκόνι...». Για δευτερόλεπτα κάλμαρα. Μετά μου ήρθε νέος τρόμος. «Κι άμα πυροβολήσει την κλειδαριά και εισβάλει στο σαλόνι αποφασισμένος να βουτήξει το “Φρούριο της Κέρκυρας” του Κωνσταντίνου Παρθένη που κρέμεται πάνω από το τζάκι; Και, ειρήσθω εν παρόδω, με σκοτώσει – δεν πάει να παριστάνω τον ψόφιο κοριό; Δεν είναι το θέ-

μα ο Παρθένης, ούτε καν εγώ... Η Κερασίνα είναι, που ποτέ δε θα μπορέσει να το ξεπεράσει. Θα καταστρέψω, πεθαίνοντας τόσο γελοία, τη ζωή της κόρης μου!»

Το πιο παράδοξο; Οι σκέψεις μου δεν είχαν καμιά σχέση με τις πράξεις μου. Ενώ το μυαλό μου πήγαινε από το κακό στο χειρότερο, το σώμα μου αυτενεργούσε. Λειτουργούσε σαν να μην είχε συμβεί απολύτως τίποτα. Μπήκα στο μπάνιο, κατούρησα, έπλυνα χέρια, δόντια, φλέρταρα ακόμα και με την ιδέα να κάνω ένα ντουζ. Επέστρεψα, αντί γι' αυτό, στην κουζίνα κι έβαλα μία ακόμα βότκα. Την κατέβασα άσπρο πάτο. Και τότε, με το αλκοόλ-εμφυχωτή να κυλάει στις φλέβες μου, όρμησα στο δωμάτιό μου.

Δεν είναι μόνο τα χέρια του. Εάν τον κοιτάξεις από ψηλά, ο Τζίμης μοιάζει ολόκληρος με πίθηκο που έχει σαλτάρει απ' το κλαρί και σκαλίζει το χώμα, δηλαδή το πάτωμα. Οι κινήσεις του έχουν μεν κάποιο ρυθμό, καμία όμως προφανή σκοπιμότητα. Σηκώνει ρούχα και βιβλία, τα εξετάζει στο φως και τα ακουμπάει ξανά γύρω του. Ή τα πετάει παραπέρα. Τα χαρακτηριστικά του βαθμηδόν χαλαρώνουν, το ύφος του –και ας μην το παραδεχόταν ο ίδιος ποτέ– αποκτά μια νοσταλγικότητα. «Αυτό το κοστούμι» σκέφτεται «το είχα ράφει για την πρώτη δική μου προεμίρα, το 1986. Τι το κρατάω, αφού δεν πρόκειται να χωρέσω μέσα του ξανά ποτέ; Να και η γραβάτα που μου χάρισε ο Σουηδός υπουργός Πολιτισμού, όταν παίξαμε “Ιφιγένεια εν Αυλίδι” στην Ουψάλα! Ωραίοι καιροί...».